

JLMIG

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg Sv. Marka 4

10000 Zagreb

Pravna stvar:

Dužnik: Naziv: **BRODOGRADILIŠTE SPECIJALNIH OBJEKATA d.o.o.**

OIB: 15413473504

Adresa sjedišta: Bobovica, Bobovica 10 A

zastupano po punomoćniku Antoniji Galić Kondža, odvjetnici u JUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ IVANDIĆ GALIĆ Odvjetničko društvo d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Strojarska cesta 20/XXIII

Radi: ustavne tužbe s prijedlogom za privremenom odgodom pravnih učinaka osporavanih rješenja;

Dostaviti: Poštom preporučeno s povratnicom;

Primjerci: 1x (jednostruko);

Popis priloga rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3223/2026-3 od 25. kolovoza 2026. s dokazom o datumu dostave kao **Prilog 1**, rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 14. srpnja 2026. kao **Prilog 2**, rješenje o ispravku Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025-68 od 20. srpnja 2026. kao **Prilog 3**, izmijenjeni plan restrukturiranja od 17. lipnja 2026. kao **Prilog 4**, žalba podnositelja od 23. srpnja 2026. kao **Prilog 5**, prijedlog za dopuštenje revizije od 7. listopada 2026. s dokazom o predaji kao **Prilog 6**, punomoć za zastupanje pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske kao **Prilog 7**;

USTAVNA TUŽBA

S

PRIJEDLOGOM ZA PRIVREMENOM ODGODOM PRAVNIH UČINAKA OSPORAVANIH RJEŠENJA

JUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ IVANDIĆ GALIĆ Odvjetničko društvo d.o.o.

A: Strojarska cesta 20/XXIII, Zagreb, HR-10000, **T:** +385 1 481 9090, **F:** +385 75 802 060, **E:** info@jlm.hr, **W:** www.jlm.hr, Trgovački sud u Zagrebu, **MBS:** 081065569, **OIB:** 46736017727, Zagrebačka banka d.d., **IBAN:** HR2623600001102575428

Temeljni kapital 47.000,00 EUR uplaćen u cijelosti; direktor: Goran Jujnović Lučić

USTAVNA TUŽBA
S
PRIJEDLOGOM ZA PRIVREMENOM ODGODOM PRAVNIH UČINAKA OSPORAVANIH RJEŠENJA

I/ Osporene odluke i povrijeđena ustavna prava

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je dana 25.8.2026. u predstečajnom postupku nad podnositeljem rješenje poslovni broj PŽ-3223/2026-3 (dalje u tekstu: „**Osporeno rješenje**“), kojim je odbijena žalba podnositelja i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 14.7.2026., ispravljeno rješenjem istoga suda poslovni broj St-2590/2025-68 od 20.7.2026. (dalje u tekstu: „**Prvostupanjsko rješenje**“; zajedno: „**Osporene odluke**“). Prvostupanjskim rješenjem uskraćena je potvrda izmijenjenog plana restrukturiranja podnositelja od 17.6.2026. (dalje u tekstu: „**Plan**“), obustavljen je predstečajni postupak te je određeno da će sud po službenoj dužnosti nastaviti postupak kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka.

Podnositelj ovim putem, na temelju članka 63. stavka 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (dalje u tekstu: „**Ustavni zakon**“), podnosi ustavnu tužbu protiv Osporenih odluka.

Podnositelj smatra da su mu Osporenim odlukama povrijeđena ustavna prava zajamčena člankom 29. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske (dalje u tekstu: „**Ustav**“) i člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: „**Konvencija**“) – pravo na pravično suđenje, i to u aspektu zaštite od arbitrarnosti u odlučivanju, prava na obrazloženu sudsku odluku, prava na pristup sudu (zabrana pretjeranog formalizma) i prava na kontradiktorni postupak. Podredno i u vezi s navedenim, podnositelj ističe i povredu prava vlasništva zajamčenog člankom 48. stavkom 1. Ustava i člankom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju, u vezi s načelom razmjernosti iz članka 16. Ustava.

Podnositelj ustavnu tužbu podnosi prije nego što je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio o njegovu prijedlogu za dopuštenje revizije od 07.10.2026. (dalje u tekstu: „**Prijedlog za dopuštenje revizije**“). Razlog tomu je što su u konkretnom slučaju ispunjene obje pretpostavke iz članka 63. stavka 1. Ustavnog zakona: Osporenim odlukama grubo se vrijeđaju ustavna prava podnositelja (poglavlja IV-XI ove ustavne tužbe), a potpuno je razvidno da bi za podnositelja nepokretanjem ustavnosudskog postupka nastupile teške i nepopravljive posljedice; stečaj i unovčenje imovine održivog društva sa 71 radnikom, koje naknadna odluka u revizijskom ili ustavnosudskom postupku ne bi mogla otkloniti (poglavlje III/ ove ustavne tužbe). Pritom se posebno napominje da su vjerovnici u predstečajnom postupku glasovali za provedbu plana restrukturiranja i isti je prihvaćen valjanom većinom glasova.

Dokaz: uvid u **Prilog 1, Prilog 2 i Prilog 3;**

III/ Pretpostavke za odlučivanje o ustavnoj tužbi

Podnositelj ističe da su ispunjene sve postupovne pretpostavke za odlučivanje o ovoj ustavnoj tužbi.

Podnositelj je stranka (dužnik) u postupku u kojem su donesene Osporene odluke, a tim je odlukama neposredno odlučeno o njegovim pravima i obvezama: uskraćena je potvrda Plana, obustavljen je predstečajni postupak i određen je nastavak postupka kao stečajnog. Osporeno rješenje pojedinačni je akt sudbene vlasti kojim je o tim pravima pravomoćno odlučeno.

Osporeno rješenje dostavljeno je punomoćniku podnositelja dana 14.09.2026. pa je ustavna tužba podnesena u roku od 30 dana od dana primitka odluke iz članka 64. Ustavnog zakona.

Sukladno člancima 24. stavku 2. i 65. Ustavnog zakona, ustavnoj tužbi prilažu se Osporeno rješenje i Prvostupanjsko rješenje u izvorniku s dokazom o datumu dostave, dokaz o iskorištenom pravnom sredstvu (Prijedlog za dopuštenje revizije) te posebna punomoć za zastupanje pred Naslovnim sudom.

Podnositelj je protiv Osporenog rješenja dana 07.10.2026. podnio Prijedlog za dopuštenje revizije na temelju članka 19. stavka 8. Stečajnog zakona (dalje u tekstu: „SZ“) u vezi s člancima 385.a, 387., 388. i 400. Zakona o parničnom postupku (dalje u tekstu: „ZPP“). U Prijedlogu za dopuštenje revizije podnositelj je, na temelju članka 385.a stavka 2. ZPP-a, izrijekom istaknuo i povredu temeljnog prava na pravično suđenje iz članka 29. Ustava i članka 6. stavka 1. Konvencije. Dakle, sve povrede koje se ističu u ovoj ustavnoj tužbi podnositelj je već iznio pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske. Postupak po Prijedlogu za dopuštenje revizije nije okončan.

Člankom 63. stavkom 1. Ustavnog zakona propisano da će Ustavni sud pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, *u slučaju kad se osporenim pojedinačnim aktom grubo vrijeđaju ustavna prava, a potpuno je razvidno da bi nepokretanjem ustavnosudskog postupka za podnositelja ustavne tužbe mogle nastati teške i nepopravljive posljedice*. Podnositelj ne zaobilazi redovni pravni put niti nastoji da Naslovni sud zamijeni Vrhovni sud. Naprotiv, podnositelj je taj put iskoristio, ali Prijedlog za dopuštenje revizije ne utječe na pravomoćnost Osporenog rješenja, pa se postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu nastavlja kao stečajni postupak. Upravo za opisanu situaciju, kada bi zaštita ustavnih prava stigla tek nakon što su posljedice povrede već nastupile i postale nepovratne, Ustavni zakon predviđa iznimku iz članka 63. stavka 1.

Posebno se ističe da podnošenje ustavne tužbe nije pokušaj zaobilaženja redovnog pravnog puta: prijedlog za dopuštenje revizije podnesen je upravo radi iscrpljivanja raspoloživog pravnog sredstva u smislu članka 62. stavka 3. Ustavnog zakona, dok se ova ustavna tužba podnosi iznimno prema članku 63. stavku 1. zbog vremenskog raskoraka između buduće odluke Vrhovnog suda i neposredno prijetećih učinaka pravomoćne obustave predstečaja i automatskog nastavka postupka kao stečajnog. Odluka o revizijskom prijedlogu ne mora biti donesena prije nego što nadležni sud, postupajući kao povodom prijedloga za otvaranje stečaja, donese odluku o otvaranju stečaja i time aktivira njegove daljnje zakonske učinke. Podnositelj ne tvrdi da je stečaj već otvoren samom točkom III. izreke, nego da je tom točkom pokrenut automatski zakonom propisani procesni slijed koji može dovesti do teško otklonjivih posljedica prije djelotvorne zaštite drugim pravnim putem.

Dokaz: uvid u Prilog 1 i Prilog 6;

III/ Teške i nepopravljive posljedice

Podnositelj ističe da bi, ako Naslovni sud ne pokrene postupak odmah, za njega nastupile posljedice koje se naknadnom odlukom ne bi mogle otkloniti.

Točkom III izreke Prvostupanjskog rješenja određeno je da će sud po službenoj dužnosti nastaviti postupak nad Dužnikom kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

Podnositelj je društvo koje je na dan otvaranja predstečajnog postupka (28.11.2025.) zapošljavalo 71 radnika (Plan, točka 1.6.5). Otvaranjem stečajnog postupka pravo upravljanja i raspolaganja imovinom prelazi na stečajnog upravitelja, a stečajni postupak usmjeren je na unovčenje imovine i namirenje vjerovnika iz stečajne mase. Prema bilanci iz Plana (Tablica 15), imovina knjigovodstvene vrijednosti 38,64 mil. EUR u stečaju bi se svela na procijenjenih 3,22 mil. EUR, uz negativan kapital od 30,03 mil. EUR. Jednom kada se imovina unovči, radnici otpuste, a poslovni odnosi raskinu, ta se stanja više ne mogu vratiti u prijašnje stanje.

Posebno se ističe sudbina najznačajnije imovine podnositelja, tražbine prema Ministarstvu obrane Republike Hrvatske po osnovi raskinutog Ugovora o gradnji obalnih ophodnih brodova, čiji je iznos u Planu procijenjen u rasponu od 35 do 50 mil. EUR (Plan, točka 9.B). U stečaju bi o pokretanju odnosno vođenju tog spora, njegovoj nagodbi ili prodaji tražbine odlučivala skupština vjerovnika odnosno stečajni upravitelj, a Plan upozorava da se takve tražbine u stečaju u pravilu prodaju uz visok diskont ili se ne ostvaruju, sve navedeno pod uvjetom da stečajni upravitelj pravovremeno zaista ustane s tužbom (Plan, točka 10). Nepodnošenje tužbe ili raspolaganje tom tražbinom u stečaju trajno bi i nepovratno lišilo podnositelja, ali i njegove vjerovnike, mogućnosti da se iz nje namire.

Posljedice nisu ograničene samo na podnositelja. **Plan, koji su vjerovnici prihvatili**, jamči namirenje od 15 % utvrđenih tražbina, što pri ukupnom iznosu utvrđenih tražbina od 146.730.901,48 EUR nominalno iznosi 22.009.635,22 EUR, uvećano za 80 % iznosa koji podnositelj eventualno naplati od Ministarstva obrane. Nasuprot tome, ukupna procijenjena imovina u stečaju iznosi 3,22 mil. EUR, i to prije namirenja obveza stečajne mase.

Stoga, kada bi Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustio reviziju i ukinuo Osporene odluke, ili kada bi Naslovni sud usvojio ustavnu tužbu nakon iscrpljenja pravnog puta, a u međuvremenu bi imovina podnositelja bila unovčena, radnici otpušteni, a tužba radi naplate tražbine protiv Ministarstva obrane ne bi bila podnesena ili bi tražbinom bilo raspolagano, takva bi odluka bila pravno, ali ne i stvarno ostvariva. Zaštita ustavnih prava podnositelja u tom bi slučaju bila tek teorijska. Slijedom navedenog, potpuno je razvidno da bi nepokretanjem ustavnosudskog postupka za podnositelja nastupile teške i nepopravljive posljedice u smislu članka 63. stavka 1. Ustavnog zakona.

Dokaz: uvid u **Prilog 4** (točke 1.6.5, 9 i 10, Tablice 15 i 16) i **Prilog 1 i 2**;

IV/ Gruba povreda prava na pravično suđenje (članak 29. stavak 1. Ustava i članak 6. stavak 1. Konvencije)

Podnositelj je svjestan da Naslovni sud nije instancijski sud te da ne ispituje pravilnost tumačenja i primjene zakona od strane redovnih sudova. Podnositelj od Naslovnog suda ne traži preocjenu tumačenja Stečajnog zakona, nego ukazuje na to da su Osporene odluke, zbog niza očiglednih pogrešaka, izostanka obrazloženja o odlučnim pitanjima i pretjeranog formalizma, izašle izvan okvira prihvatljivog sudskog tumačenja i poprimile obilježja arbitrarnosti. Ustavni sud je izrazio stajalište da ustavno pravo na pravično suđenje iz članka 29. Ustava jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova te da obrazloženja sudskih odluka koja ne sadrže ozbiljne, relevantne i dostatne razloge za ocjenu kakva je odlukom dana upućuju na zaključak o arbitrarnosti u postupkovnom i/ili materijalnopravnom smislu. Ustavni sud je također istaknuo da je njegova zadaća ispitati nije li sud u konkretnom slučaju procjenjivao činjenice i okolnosti na očito nerazuman način, učinio neku drugu očitu pogrešku u prosudbi ili propustio razmotriti sve relevantne čimbenike.

Povreda je gruba jer je njezina posljedica najteža moguća, stečaj društva čiji su plan restrukturiranja vjerovnici prihvatili, a čija održivost u postupku nije dovedena u pitanje.

VI/ Tumačenje kojim je dio zakonske norme lišen svakog polja primjene

Odredbom članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a propisano je da će sud po službenoj dužnosti uskratiti potvrdu plana restrukturiranja ako su bitno povrijeđena pravila o sadržaju plana restrukturiranja i postupanja tijekom njegove izrade i donošenja, *osim ako se nedostatak može otkloniti u kratkom roku koji će odrediti sud*. Zakonodavac je, dakle, uskratu potvrde uredio kao krajnju mjeru, kojoj mora prethoditi ocjena je li nedostatak otklonjiv i, ako jest, određivanje kratkog roka za njegovo otklanjanje.

Visoki trgovački sud u točki 8. obrazloženja Osporenog rješenja zaključuje da nedostaci nisu otklonjivi u kratkom roku *jer bi njihovo otklanjanje iziskivalo izradu novog plana restrukturiranja o kojem bi se iznova glasovalo*. Međutim, svaki se nedostatak u sadržaju plana po naravi stvari otklanja upravo izmjenom teksta plana, o kojem vjerovnici potom glasuju. Ako je to razlog neotklonjivosti, tada nijedan sadržajni nedostatak nikada ne bi bio otklonjiv, a iznimka iz članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a ostala bi bez ikakva polja primjene. Tumačenje kojim se dio zakonske odredbe čini bespredmetnim nije tumačenje te odredbe, nego njezina neprimjena. Podnositelj smatra da takvo postupanje predstavlja očiti primjer arbitrarne primjene prava.

Ustavnopravno je odlučno i pitanje prethodne klasifikacije svakog uočenog nedostatka: sud je trebao zasebno utvrditi radi li se o objašnjenju ili tehničkom preciziranju postojećeg mehanizma namirenja, koje ne mijenja prava vjerovnika, ili o materijalnoj izmjeni plana za koju bi moglo biti potrebno ponovno očitovanje vjerovnika. Sama mogućnost da bi kod neke izmjene bilo nužno novo glasovanje ne odgovara na pitanje mogu li se pojedini konkretni nedostaci otkloniti u kratkom roku. Iz članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a ne proizlazi neograničeno pravo na novu fazu glasovanja, ali proizlazi potreba obrazložene, individualizirane ocjene otklonjivosti. Dakle, sud je morao dati provjerljive i međusobno dosljedne razloge zašto upravo utvrđene nedostatke nije bilo moguće otkloniti u kratkom roku.

Nadalje, Visoki trgovački sud zaključak o neotklonjivosti dodatno temelji na članku 52. SZ-a, navodeći da se plan *može mijenjati samo u slučaju ako plan ne obuhvaća sve utvrđene i osporene tražbine*. Ta odredba, međutim, dužniku nameće obvezu dostave plana koji obuhvaća sve utvrđene i osporene tražbine u jednoj određenoj situaciji, a ne zabranjuje izmjenu plana u svim drugim situacijama. Istodobno, Osporeno rješenje uopće ne spominje članak 60. stavke 2. i 3. SZ-a, kojima je izrijekom predviđena odgoda ročišta radi izmjene plana restrukturiranja i dostava izmijenjenog plana. Stečajni zakon, dakle, izmjenu plana i ponovno glasovanje ne smatra zaprekom, nego redovnim instrumentom predstečajnog postupka.

Pozivanje na članak 60. stavke 2. i 3. SZ-a služi kao pokazatelj da zakon poznaje mogućnost izmjene plana i ponovnog očitovanja vjerovnika u posebno propisanoj fazi. Podnositelj ne tvrdi da se ta odredba bez daljnjega neposredno primjenjuje nakon zaključenog glasovanja, nego da sud mora obrazložiti zašto se blaži korektivni zahvat ne može ostvariti u granicama članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a.

Da je otklanjanje nedostataka u kratkom roku bilo stvarno provedivo, pokazuje sam tijek postupka: podnositelj je izmijenjeni Plan dostavio 17.6.2026., Plan je objavljen na e-Oglasnoj ploči sudova 19.6.2026., a ročište za glasovanje održano je 7.7.2026., u razdoblju kraćem od tri tjedna.

Za istaknuti je i unutarnja proturječnost Osporenog rješenja. U točki 8. obrazloženja sud polazi od toga da bi se nedostatak mogao otkloniti izmjenom plana, ali ne *u kratkom roku*, dok u točki 14. bez ikakva obrazloženja zaključuje da se radi o povredi *koja se ne može otkloniti izmjenom plana restrukturiranja*. Dva međusobno isključiva razloga za isti zaključak, od kojih jedan nije uopće obrazložen, ne zadovoljavaju zahtjev obrazložene sudske odluke.

VI/ Odbijanje prigovora o usklađenom tumačenju pozivom na sadržaj koji odredba prava Unije nema

Podnositelj je u žalbi isticao da se članak 61. stavak 3. točka 2. SZ-a mora tumačiti u skladu s Direktivom (EU) 2019/1023 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o okvirima za preventivno restrukturiranje, otpustu duga i zabranama (dalje u tekstu: „Direktiva“), koja je u hrvatsko pravo prenesena izmjenama SZ-a objavljenima u Narodnim novinama broj 36/2022. Visoki trgovački sud taj je prigovor u točki 16. obrazloženja otklonio jednom rečenicom, navodeći da *upravo i navedena Direktiva propisuje obvezu pravosudnog ili upravnog tijela da potvrdi plan restrukturiranja koji je jasno određen (čl. 10. st. 2.)*.

Članak 10. stavak 2. Direktive takav sadržaj nema. Tom je odredbom propisano da države članice osiguravaju da su *uvjeti* pod kojima pravosuđe ili upravno tijelo može potvrditi plan restrukturiranja jasno određeni te da uključuju najmanje uvjete koje Direktiva potom nabroja. Zahtjev jasne određenosti upućen je dakle državama članicama i odnosi se na zakonske uvjete za potvrdu, a ne na formulaciju plana. Ujedno, člankom 10. stavkom 3. Direktive predviđeno je da sud može odbiti potvrdu plana koji ne bi imao razumne izgleda za sprečavanje nesolventnosti dužnika ili osiguravanje održivosti poslovanja, a održivost Plana ni jedan sud nije ispitao niti doveo u pitanje. Jedini obrazloženi odgovor na odlučan žalbeni prigovor utemeljen je, dakle, na sadržaju koji odredba prava Unije nema. Odluka koja se o pravu Unije izjašnjava pripisivanjem odredbi sadržaja koji iz njezina teksta očito ne proizlazi, i to bez ikakva obrazloženja, ne može se smatrati rezultatom razumnog tumačenja.

Članak 10. stavak 2. Direktive (EU) 2019/1023 propisuje minimalne uvjete koje je potrebno ispuniti radi sudske potvrde plana restrukturiranja, ne isključujući pritom mogućnost da nacionalno zakonodavstvo predvidi dodatne pretpostavke za njegovu potvrdu. Međutim, navedeno ne znači da su nacionalni sudovi ovlašteni te pretpostavke tumačiti i primjenjivati na način koji bi bio protivan ciljevima Direktive, osobito njezinu temeljnom cilju omogućavanja pravodobnog i učinkovitog preventivnog restrukturiranja održivih poduzetnika. Stoga je i odredbu članka 61. stavka 3. točke 2. Stečajnog zakona potrebno tumačiti u skladu s načelom razmjernosti i svrhom preventivnog restrukturiranja, pri čemu uskrata potvrde plana koji su vjerovnici prihvatili ne smije biti posljedica pretjerano formalističkog pristupa otklonjivim nedostacima njegova sadržaja. Sud je pritom dužan konkretno i dostatno obrazložiti ne samo zbog čega utvrđeni nedostatak predstavlja bitnu povredu pravila o sadržaju plana, nego i zbog čega ga nije moguće otkloniti u kratkom roku u smislu izričite zakonske iznimke.

U konkretnom slučaju, sudovi nisu pružili dostatne i ustavnopravno prihvatljive razloge zbog kojih navodne nejasnoće u pogledu dodatne uvjetne činidbe i dinamike namirenja vjerovnika nije bilo moguće otkloniti odgovarajućim pojašnjenjem ili dopunom Plana. Takvim tumačenjem domaćeg prava, koje prednost daje formalnim nedostacima pred mogućnošću njihova otklanjanja, bez odgovarajućeg razmatranja težine posljedica uskrate potvrde Plana, dovodi se u pitanje djelotvornost mehanizma preventivnog restrukturiranja i otvara pitanje povrede prava podnositelja na pravično suđenje iz članka 29. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske.

VII/ Izostanak odgovora na odlučne žalbene navode

Europski sud za ljudska prava zauzeo je stajalište da obveza obrazlaganja sudskih odluka ne zahtijeva detaljan odgovor na svaki argument stranke, ali da izostanak svakog odgovora na jasno formuliran navod koji je odlučan za ishod postupka predstavlja povredu članka 6. stavka 1. Konvencije.

U konkretnom slučaju Osporeno rješenje ne sadrži nikakav odgovor na sljedeće jasno formuliране i odlučne žalbene navode: (i) da je člankom 10. stavkom 3. Direktive kao razlog odbijanja potvrde predviđena neodrživost plana, koja u ovom predmetu nije utvrđena; (ii) da je uskrata potvrde uz istodobni prelazak u stečaj nerazmjerna jer je na raspolaganju stajala blaža i zakonom izrijekom predviđena mjera; (iii) da je prema financijskim projekcijama iz Plana poslovanje podnositelja održivo; (iv) da otpis dijela tražbina po potvrđenom planu, sukladno članku 62. stavku 4. SZ-a u vezi s odredbama SZ-a o učincima potvrđenog stečajnog plana, nije apsolutan ni neopoziv, jer prestaje vrijediti ako se prije potpunog ispunjenja plana otvori stečajni postupak, zbog čega uvjetna dodatna činidba nije pravno nemoguća; (v) da Plan sadržava mehanizam ovršnosti dodatne činidbe - obvezu dokazivanja činjenice i visine naplate javno ovjеровljenom privatnom ispravom radi određivanja ovrhe sukladno članku 33. Ovršnog zakona bez provođenja dokaznog postupka (Plan, točka 9., stavak 7.); te (vi) da prva rata za vjerovnike osporenih tražbina dospijeva tek nakon kasnijeg od dvaju događaja; isteka počeka ili dana utvrđenja tražbine, zbog čega je plaćanje neutvrđene tražbine isključeno.

To ne znači da drugostupanjski sud uopće nije iznio razloge: u osporenom rješenju postoje očitovanja o pitanju izmjene plana i njegovoj ovršnosti. Povreda se ističe zbog toga što dani razlozi, prema stajalištu podnositelja, nisu odgovorili na odlučno razlikovanje pojašnjenja od materijalne izmjene te na pitanje zašto primjena iznimke o otklonjivosti nije bila moguća u odnosu na svaki zasebni nedostatak.

Svaki od navedenih navoda bio je, da je prihvaćen, podoban dovesti do drukčijeg ishoda postupka. Visoki trgovački sud o njima se nije očitovao, nego je u točki 17. obrazloženja općom formulacijom zaključio da prvostupanjsko rješenje *sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama*. Takva formulacija ne predstavlja odgovor na žalbene navode, zbog čega je podnositelju povrijeđeno pravo na obrazloženu sudsku odluku.

VIII/ Očito pogrešno utvrđenje sadržaja Plana

Prvostupanjski sud u točki 14.1. obrazloženja izražava bojazan da bi podnositelj, protekom počeka od 18 mjeseci, mogao doći u obvezu namirivati osporenu tražbinu koja još nije utvrđena, a u točki 14.2. dva odlomka Plana ocjenjuje proturječnima. Međutim, Plan (točka 9.C) izriekom određuje da obveza namirenja osporene tražbine nastaje danom pravomoćnosti odluke kojom se utvrdi postojanje te tražbine te da *prva rata dospijeva zadnjega dana prvoga kalendarskog mjeseca koji slijedi nakon mjeseca u kojem je nastupio kasniji od ova dva događaja: istek počeka ili dan utvrđenja*. Sama ta odredba isključuje situaciju koju sud navodi kao razlog uskrate. Prvi odlomak uspostavlja opći model (15 %, 180 rata, poček), a drugi ga za osporene tražbine precizira. Sud je, dakle, nedostatak utvrdio čitanjem jednog odlomka izdvojeno od odredbe koja ga neposredno slijedi.

Jednako tako, prvostupanjski sud u točki 13.1. obrazloženja sam utvrđuje da Plan sadržava obvezu podnositelja da naplatu dokaže javno ovjеровljenom privatnom ispravom u roku od 8 dana, ali tu odredbu odbacuje uz obrazloženje da ona *ne jamči* vjerovnicima da će o svim naplatama biti obaviješteni. Takav standard ne može ispuniti nijedna novčana obveza čije ispunjenje ovisi o ponašanju dužnika, pa ni osnovna činidba iz bilo kojeg plana restrukturiranja. Zahtijevanjem nemogućeg standarda sud je u biti unaprijed isključio dopustivost svake uvjetne činidbe, za što u SZ-u nema uporišta.

Konačno, sudovi su proturječje između otpisa i dodatne činidbe utvrdili zanemarujući da Plan izriekom propisuje da je dodatna činidba *dodatna činidba te ne utječe na osnovno namirenje vjerovnika; isplaćuje se uz njega* (Plan, točka 9., stavak 6.) te da ukupno namirenje pojedinog vjerovnika ne može prijeći iznos njegove utvrđene tražbine (Plan, točka 9., stavak 5.). Obveza dodatne isplate nije „oživljavanje“ otpisane tražbine, nego nova, uvjetna obveza čiji je izvor sam potvrđeni Plan, a otpisani dio tražbine služi isključivo kao mjerilo njezine gornje granice. Čitan kao cjelina, Plan uspostavlja jasnu i dosljednu shemu namirenja.

IX/ Pretjerani formalizam i nerazmjernost – povreda prava na pristup sudu

Europski sud za ljudska prava u presudi Velikog vijeća Zubac protiv Hrvatske (br. 40160/12, 5. travnja 2018.) razradio je kriterije za ocjenu pretjeranog formalizma i ograničenja prava na pristup sudu. Presuda Pavlović protiv Hrvatske (br. 62744/19, 17. prosinca 2024.) i Merčep protiv Hrvatske (br. 47880/20) u ovom se postupku mogu primijeniti analogno jer iz njih proizlazi da se formalni zahtjevi predstečajnog postupka ne smiju primjenjivati na način koji je nesrazmjeran njihovoj svrsi i koji dovodi do gubitka same biti prava.

Isto stajalište zauzima i Ustavni sud, prema kojem pretjerani (ekscesivni) formalizam postoji kad su pravna stajališta suda proizvod 'mehaničke' primjene pozitivnog prava, bez uzimanja u obzir konteksta i bez sagledavanja pravnog problema kao jedinstvene cjeline. Ustavni sud je pritom istaknuo da *kategoričnost objektivnog prava nikako ne znači da se pravna pravila smiju primjenjivati na konkretne životne situacije toliko nefleksibilno, mehanički i slijepo da postaje nemoguće uvažavati imperative razumnosti i pravičnosti*, te da je u svakom takvom slučaju riječ o pretjeranom formalizmu protivnom Ustavu.

U konkretnom slučaju vjerovnici su Plan prihvatili. Potvrda nije uskraćena zbog protivnosti Plana prisilnim propisima, zbog dovođenja vjerovnika u nepovoljniji položaj od onoga koji bi imali u stečaju niti zbog neodrživosti Plana, nego zbog ocjene suda o jasnoći pojedinih formulacija. Posljedica te ocjene nije bila poziv na preciziranje, koji zakon izrijeком predviđa, nego najteža moguća mjera; obustava predstečajnog i nastavak postupka kao stečajnog. Sudovi pritom nisu ni razmotrili postoji li blaža mjera kojom se isti cilj mogao postići. Takvo postupanje ne zadovoljava zahtjeve nužnosti i razmjernosti iz članka 16. Ustava i predstavlja pretjerani formalizam protivan pravu na pristup sudu.

Za istaknuti je i paradoks Osporenih odluka: potvrda je uskraćena u ime zaštite vjerovnika i njihova prava na jasnu informaciju o namirenju, a posljedica uskrate jest da će ti isti vjerovnici umjesto zajamčenih 15 % utvrđenih tražbina (nominalno 22.009.635,22 EUR) i udjela u naplati od Ministarstva obrane biti upućeni na naplatu iz stečajne mase procijenjene na 3,22 mil. EUR.

XI/ Povreda prava na kontradiktorni postupak

Prvostupajski sud imao je Plan u spisu od 17.6.2026., objavio ga je na e-Oglasnoj ploči, sastavio popis vjerovnika s pravom glasa i proveo glasovanje, a da podnositelju nije ukazao ni na jedan od nedostataka zbog kojih je potom po službenoj dužnosti uskratio potvrdu. Podnositelj se o tim pravnim i činjeničnim ocjenama nije imao prilike očitovati prije donošenja odluke, a za njih je saznao tek iz Prvostupajnskog rješenja. Odluka utemeljena na razlozima o kojima stranka nije imala priliku raspravljati, i to u postupku u kojem je sud prethodno sam omogućio glasovanje o istom tekstu Plana, povređuje pravo na kontradiktorni postupak kao sastavni dio prava na pravično suđenje.

XII/ Povreda prava vlasništva

Podredno, podnositelj se poziva na članak 48. stavak 1. Ustava i članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju u odnosu na postojeću imovinu i određiva imovinska prava, uključujući eventualnu tražbinu prema Ministarstvu obrane, u mjeri u kojoj za nju postoji dostatna pravna osnova. Sama sporna tražbina ili očekivanje njezine naplate ne predstavlja bez daljnjega „vlasništvo“ u konvencijskom smislu. Pravomoćni nastavak postupka kao povodom prijedloga za otvaranje stečaja sam po sebi još ne prenosi ovlasti upravljanja imovinom na stečajnog upravitelja; takvi učinci vezani su uz kasniju odluku o otvaranju stečaja. Relevantnost osporenih odluka za pravo vlasništva podnositelj stoga zasniva na stvarnom riziku tih budućih učinaka i zahtjevu zakonitog i razmjernog postupanja, ne na tvrdnji da su oni već nastupili.

Slijedom navedenog, podnositelj smatra da je učinio vjerojatnim da su mu Osporenim odlukama grubo povrijeđena ustavna prava iz članka 29. stavka 1. Ustava i članka 6. stavka 1. Konvencije, a podredno i iz članka 48. stavka 1. Ustava i članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Dokaz: uvid u **Prilog 1, Prilog 2, Prilog 4 (točka 9.) i Prilog 5;**

XIII/ Prijedlog za odgodu provedbe Osporenih odluka (članak 67. Ustavnog zakona)

Podnositelj predlaže da Ustavni sud žurno razmotri privremenu zaštitu radi sprečavanja teško popravljive štete, primjenom članka 67. stavka 2. Ustavnog zakona u granicama njegovog dosega. Posebno predlaže odgodu provedbe osporenih odluka u dijelu u kojem ona vodi nepovratnim izvršnim učincima, odnosno, ako Ustavni sud ocijeni da navedena odredba ne obuhvaća nastavak prethodnog stečajnog postupka ili odluku o otvaranju stečaja, zahtijeva prvenstveno i žurno odlučivanje o dopuštenosti i osnovanosti ustavne tužbe prije nastupa takvih učinaka.

Člankom 67. stavkom 2. Ustavnog zakona propisano je da Ustavni sud na prijedlog podnositelja ustavne tužbe može odgoditi ovrhu do donošenja odluke, ako bi ovrha prouzročila podnositelju tužbe štetu koja bi se teško mogla popraviti, a odgoda nije suprotna javnom interesu niti bi se odgodom nanijela nekome veća šteta. Podnositelj ističe da su sve tri pretpostavke u konkretnom slučaju ispunjene.

Stečajni postupak smatra se generalnom ovrhom nad imovinom stečajnog dužnika.

Podnositelj je svjestan da članak 67. stavak 2. Ustavnog zakona doslovno uređuje odgodu 'ovrhe', dok nastavak postupka kao povodom prijedloga za otvaranje stečaja nije pojedinačna ovršna radnja. Stoga se ne tvrdi da kvalifikacija stečaja kao generalne ovrhe sama po sebi dokazuje dopuštenost tražene odgode; podnositelj traži ustavnosudsku ocjenu opsega privremene zaštite, uz podređan zahtjev za žurno odlučivanje. Podnositelj ukazuje i da je Naslovni sud već prethodno donosio odluke kojima odgađa nastupanje pravnih učinaka otvaranja stečajnog postupka, tako npr. (U-III-2057/2015).

Provedbom Osporenih odluka podnositelju bi nastala teško popravljiva šteta opisana u poglavlju III/ ove ustavne tužbe – gubitak upravljanja i raspolaganja imovinom, prestanak poslovanja, otkazi radnicima i unovčenje imovine, uključujući i neizvjesnost sudbine tražbine prema Ministarstvu obrane.

Odgoda nije protivna javnom interesu. Naprotiv, javni je interes očuvanje održivog gospodarskog subjekta, 71 radnog mjesta i vrijednosti imovine, što je i cilj predstečajnog postupka i Direktive. Odgodom ne bi nastala veća šteta za druge osobe: vjerovnici su Plan prihvatili, a odgodom se imovina podnositelja čuva, dok bi se njezinim unovčenjem u stečaju namirenje vjerovnika prema procjeni iz Plana bitno smanjilo.

Dokaz: uvid u Prilog 4 i Prilog 1 i 2;

- VII** Slijedom svega navedenoga, na temelju članka 76. stavaka 1. i 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, podnositelj predlaže da Ustavni sud Republike Hrvatske usvoji ustavnu tužbu i donese sljedeću

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Utvrđuje se da su podnositelju ustavne tužbe osporavanim rješenjima Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3223/2026 od 25.08.2026. i rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 14.07.2026., ispravljenog rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 20.07.2026, povrijeđena ustavna prava zajamčena Ustavom Republike Hrvatske, kako su navedena i obrazložena u ustavnoj tužbi.

III. Ukida se rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj :PŽ-3223/2026 od 25.08.2026. te rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: St-2590/2025 od 14.07.2026., ispravljeno rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 20.07.2026. kojima je uskrećena potvrda plana restrukturiranja, obustavljen predstečajni postupak nad podnositeljem ustavne tužbe i odlučeno da će sud po službenoj dužnosti nastaviti postupak nad podnositeljem tužbe kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

IV. Predmet se vraća Trgovačkom sudu u Zagrebu na ponovni postupak i odlučivanje, uz obvezu poštovanja pravnih stajališta Ustavnog suda Republike Hrvatske izraženih u ovoj odluci.

PRIJEDLOG ZA PRIVREMENU ODGODU PRAVNIH UČINAKA OSPORAVANIH RJEŠENJA

Na temelju članka 67. stavka 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, a imajući u vidu neposrednu opasnost nastanka teško popravljive štete za podnositelja ustavne tužbe, kao i pravna stajališta i praksu Ustavnog suda Republike Hrvatske izraženu, između ostalog, u rješenju broj U-III-2057/2015 od 27. svibnja

2015., podnositelj predlaže da Ustavni sud Republike Hrvatske, žurno i prije odlučivanja o osnovanosti ustavne tužbe, donese sljedeće

RJEŠENJE

I. Privremeno se odgađaju pravni učinci rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3223/2026 od 25.08.2026. i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 14.07.2026., ispravljeno rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 20.07.2026, kojima je uskrećena potvrda plana restrukturiranja, obustavljen predstečajni postupak nad podnositeljem ustavne tužbe i odlučeno da će sud po službenoj dužnosti nastaviti postupak nad podnositeljem tužbe kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

II. Privremena odgoda iz točke I. ovoga rješenja obuhvaća i pravne učinke osporavanih rješenja koji se odnose na nastavak postupka po službenoj dužnosti kao da je podnesen prijedlog za otvaranje stečajnog postupka, sukladno članku 61.a stavak 1. u vezi s člankom 64. stavku 2. Stečajnog zakona, uključujući poduzimanje daljnjih procesnih radnji i donošenje rješenja o otvaranju stečajnog postupka nad podnositeljem ustavne tužbe na temelju osporavanih rješenja, do okončanja postupka pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske.

III. Ovo rješenje stupa na snagu danom donošenja, a privremena odgoda pravnih učinaka rješenja iz točke I. ostaje na snazi do okončanja postupka pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske, osim ako Ustavni sud prije toga ne odluči drukčije.

Podnositelj ustavne tužbe

po punomoćniku:

ITUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ IVANDIĆ GALIĆ

ODVIETNIČKO DRUŠTVO d.o.o.

Strojarska cesta 20

10000 Zagreb

ANTONIJA GALIĆ KONČA, odvjetnica